

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ'

Σάββατο Ἀθήνα, 13 Ἰουνίου 1920

ΑΡΙΘ. 688

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΑ: Κάτι μέσα μου...
MALGUERITE BURNAT-PROVINS: Ἀφιέρωση.
ΔΗΜΟΣΘ. **ΒΟΥΤΥΡΑΣ**: Μακρὰ ἀπ' τὸν κόσμον.
(Συνέχεια).
ΝΙΚ. **ΦΕΡΒΑΝΤΗΣ**—**Κ.** **ΚΑΡΘΗΙΟΣ**: Ὁ Δὸν Κι-
χώτης (συνέχεια).
Ο **ΝΟΥΜΑΣ**,,: Φαινόμενα καὶ πράγματα.
ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑΓΙΑΚΑΚΗ: Βασιλιάδες—Τὰ μάτια—
Μεθύσι.

ΝΥΡΙΑΝΑ: Θυσία.
Χ. Α.: Τὰ μαλλιά.
Π. ΒΑΣΙΛΗΣ: Ὅλα χαμένα.
Μ. **ΦΙΛΗΝΤΑΣ**: Οἱ δάσκαλοι στὸ Φωτιάδη—Πάλ-
λης, Φωτιάδης.
ΑΠΟ ΒΛΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΛΟΜΑΔΑ: Σένη φιλολογία.
—Ὁ δεύτερος ποιητικὸς διαγωνισμὸς
τοῦ «Νουμά». —Ἡ Μελοδραματικὴ τοῦ
Ἑλλήν. Ὁδείου. —Νέα βιβλία. —Περιο-
δικὰ. —Χωρὶς γραμματόσημο.

ΚΑΤΙ ΜΕΣΑ ΜΟΥ...

Κάτι μέσα μου στενάζει,
Δὲν τ' ἀκούς ;
Κάτι μέσα μου σπαράζει,
Ποῶς τὸ βάζει νοῦς !

Ξεχασμένα, πεθαμένα,
δὲ γνωρίζω ἐγώ,
Πάντα μὲ τὰ περασμένα
κρυφοῦσώ.

Καὶ μοῦ γίνονται τρομάρες
κ' ὑπνοφαντασιές,
πίκρες, πόνοι, κ' οἱ λαχτάρες
οἱ παλιές.

Παραδέξω μὲς στὰ δίχτυα
τοῦ θυμητικῆς...
Βόηθα νάβγω ἀπ' τὴν ἀλήθεια
κι ἀπ' τὸ νοῦ.

Πές μου πῶς γιὰ τὴν Ἀγάπη
πὴν τρανή,
θὰ νικήσει τὸν Ἀράπη
ποῦ μὲ τυραννεί.

Καὶ τὸ δράκοντ' ὅσον σκοτώσει
στὴ σπηλιά...
Πές μου πῶς θὰ μὲ λυτρώσεις,
πές μου, ἀπ' τὰ στοιχιά !

Κι ἄσε ἀπ' τὸ γλυκὸ σου στόμα,
Ἐρωτά μου ἐσσύ,
τὴν ψευτιά νὰ ρέει ἀκόμα
τὴ χροσφί.

ὥς τὴν ὥρα ποὺ θὰ γίνεις
—Ἀχ, φοριτὸ κακὸ ! —
ποὺ καὶ σύ γιὰ μὲ θὰ γίνεις
ξωτικὸ !...

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΑ

MALGUERITE BURNAT-PROVINS

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Γιὰ μὲν σὺ

Δὲν ἔχω κανένα ὄνομα, ὀνόμαζέ με ψιθύρισμα καὶ
μάζεψε τὴν ἀνατριχίλα αὐτῶν τῶν ἀνθοσωρῶν ποὺ
τρέμουν, ὦ ἀγνωστε Διαδάτῃ !

I

Ὡ ζωὴ ἐξαίσια καὶ πολλαπλή, ποτὲ δέ σ' ἐνοιῶσα
νὰ χτυπᾷς μέσα μου, ὅπως τώρα !

Σὲ δαγκῶνω κατάκαρδα, ὦ ἀνοιγμένο μου ρόδι, ὅ-
πως δάγκασα τοὺς ὄρμους καρποὺς στοὺς μεθυσι-
κοὺς κήπους τῆς Γιάφρας !

Σὲ πῖνω, χωρὶς νὰ σπρώσω τὸ κεφάλι, πορφύρι-
νη μὲ τῆς κληματαριάς μου, γιὰ τὸ δάδος τοῦ φλυ-
τζανιοῦ ποὺ βυθίζονται τὰ μάτια μου, κολιμποῦν
διὰ μάτια.

Σ' ἀναπνέω, ὦ λούλουδο ποὺ ἀνοιξες κάτω ἀπ' τὸ
κεφάλι μου, γλυκὸ προσκέφαλο ἀπὸ μῦρο !

Κλείσε γιὰ πάντα τὸν κάλυκά σου στὴ συγκίνηση
τοῦ προσώπου μου, κλείσε μέσα σου τ' ὄνειρό μου καὶ
τὸ θάνατό μου.

II

Τὲς σκοτεινότερες βραδιὲς καὶ τὲς ἀστόλιστες νύ-
χτες, ὁ οὐρανὸς μέσα μου φυλάει μιὰν ἀρρητὴ λάμψη.

Τὰ κύματα τῆς βροχῆς, οἱ στροβίλοι τοῦ ἀνέμου, ὁ
θυμὸς τῆς καταιγίδας, δὲ θὰ μπορούσαν νὰ σβύσουν
τὰ τρία ἀστέρια τῆς ἀστραφτερῆς καὶ γρήγορης λέ-
ξης : Ἐ σ ύ.

ΣΤΑΘΗΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ